

troepen hun intocht. Dag en nacht daverden bevoorradingsconvooiën door de straten en langs de wegen. Geschut dreunde in de verte en keer op keer zag men de jagers en jagerbommenwerpers van de *Second Tactical Air Force* over vliegen.

Werd het als een probleem gevoeld dat men, wat het bestuur betrof, uit Engeland gekomen Nederlandse gemilitariseerde gezagsdragers boven zich had gekregen? Misschien door sommigen wel, maar door anderen bepaald niet. Velen waren er in de ruim vier jaren van de Duitse bezetting aan gewend geraakt om zonder enige vorm van inspraak bestuurd te worden, nl. krachtens verordeningen van de *Reichskommissar* en besluiten van de Nederlandse secretarissen-generaal. Nu waren er de wetsbesluiten van de Londense regering en de verordeningen van de chef-staf Militair Gezag. Er was een grote behoefte om zich onder Nederlandse autoriteiten weer veilig te voelen. Verheugend was het dat men prins Bernhard opnieuw kon zien (hij werd in Maastricht dat hij daags na de bevrijding bezocht, uitbundig toegejuicht) en dat hij nu een Britse in plaats van een Nederlandse militaire uniform droeg, werd geenszins als een bezwaar gevoeld, integendeel: die Nederlandse uniformen leken hopeloos ouderwets, de Britse betekenden dat wie ze droeg, deel uitmaakte van de gigantische macht welke het Derde Rijk zou verslaan.

Daar kwam dan nog bij dat zich in die allereerste bevrijdingsperiode al vrij scherpe tegenstellingen manifesteerden: de OD stond tegenover het Militair Gezag, er was animositeit tussen KP'ers en OD'ers, er was overal waar de gediscrediteerde politie ging arresteren, ontevredenheid dat zij dat deed, er was ten aanzien van vrijwel elke benoeming die moest worden gedaan, sprake van jaloezie en er waren ook de problemen van het dagelijks leven: de verbindingen waren verbroken, er was geen gas of electriciteit, er dreigden voedseltekorten, oorlogsslachtoffers moesten worden opgevangen. Tijd voor lange deliberaties ontbrak, er diende in samenwerking met de Geallieerden snel en effectief te worden ingegrepen. Het Militair Gezag deed dat: misschien niet zozeer in Eindhoven maar bepaald wél in Maastricht, Nijmegen en Oost Zeeuws-Vlaanderen. Het nieuwe gezagsorgaan genoot in die eerste periode een ruime mate van *goodwill*: van de bevolking als geheel die het in uniform verschijnend gezagsapparaat associeerde met de bevrijdingslegers; van de zijde van diegenen die bevreesd waren geweest dat het bij de bevrijding tot links-extremistische woelingen zou komen en die nu het Militair Gezag beschouwden als een waarborg voor maatschappelijke rust; en ook van alle 'vernieuwers'; want zij die de angst koesterden dat de 'oude' gezags-